

og ſætter Tillæget paa ſamme Maade i det 6te Aar, ſom det har været de 5 foregaaende Aar, ſaa bliver det et endnu ſtørre Tryk under Behandlingen af Lønningslovene. Havde man taget denne Sag paa en mere rimelig Maade, havde man talt med hinanden om Billighedsgrunde for og imod, var der maaffe nok dem, der gjerne havde ſet, om der kunde være fileet af paa Et eller Andet; men møder man og ſiger: Embedsmændene have haft dette Tillæg i 5 Aar og ſkulle derfor ogſaa have det i det 6te Aar, og det ſkal ſtaa i de nye Lønningslove, ſaa gjør man Folk det umuligt at komme af Stedet. — Jeg forſtaar ſærlig godt, at Minifteren kan ønske og i Sagens Natur have god Grund til at ønske Landsthingets Forſlag vedtaget uforandret; men Et er at ønske, et Andet er at naae. Har Minifteren et Flertal her i Thinget, ved hvis Hjælp han kan faae Forſlaget gennemført, finder jeg det naturligt, at han ſtaaer paa Forſlaget; men har han ikke et ſaadant Flertal — og han maa ſige ſig ſelv, at han ikke har det — undrer det mig, at han ikke kan ſe, at af to Goder, af hvilke intet er fuldkomment for hans Betragtning, vælger man dog heller det, man kan faae, end det, der gaar glip for En; thi ſaa faar man ſlet Intet. Jeg ſkal ikke lægge nogen ſærlig Anbefaling til vort Forſlag udover den, der allerede ligger deri. Mig vilde det gjøre ondt, om poli-tiſke Forhold her i Folkethinget og forſkjellige Betragtninger, der nu iaar kunne være tilſtede om, hvorvidt man ſkal tage Hensyn til en foreſtaaende Lønningsrevision, ſkulde føre til det Reſultat, at ikke engang det, vi her have foreſlaaet, blev til Lov; det vilde gjøre mig ondt for de Folk, ſom derved komme til at ſavne det, vi have troet, at der var Billighed for at yde dem, ſelv om andre Hensyn tvang os til at vente overfor andre Embedsmænd; men jeg tror ikke, at vi handle enten i deres Interesſe eller deres Tankegang, der have en Lønning op til 4,400 Kr., om vi vilde ſige: Kunne de ikke faae Noget, ſkulle de Andre heller ikke have Noget. Jeg tror, at man handler ſik mod diſſe Mænds Følelſer ved at tage Stillingen ſaaledes, at man forhindrer denne Lov, fordi man ikke kan faae den fuldt ud, ſom man ønsker. Jeg er overbevist om, at der er Mange af dem, der udelukkes ved vort Forſlag, der godt kunde trænge til et Tillæg. Jeg kunde f. Ex. nævne Overlærere og Rektorer, der leve paa en urevideret Lønningslov af 1855; jeg kunde nævne flere af den Slags enkeltvis — at der kan være Enkelte, der meget godt kunne komme ud af det, er en anden Sag; men det er ikke det, det kommer an paa, at vi kunne ſige,

at det og det var det ønskeligt at naae; naar man beſuagtet iſølge andre Betragtninger ikke kan naae det, tror jeg, at man ſom praktiſke Politikere bør tage det, der ligger for, og ikke paa Grund af Doktriner ſkade denne Sag og mere til. Det ſtod jo ſaaledes, ſom vi meget godt vide, for de Delegerede i Finantsudvalget, at Høire ſtod paa Regjeringens Forſlag, og det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds ſtod, hvor han ſtaaer, dog paa det nær, at han indbragte et ſubſidiært Forſlag om at beſpare 5—6 Kr. her og her paa vort Forſlag, men da det kom ind i Thinget, viſte dette ſig ikke at være hans Mening. Hans Mening var: ikke en Dre. Under diſſe Omſtændigheder ſatte vi Maſſinen i Gang ved vort Forſlag, og ſaaledes er det gaaet. De Herrer have nu Magten, de kunne dræbe det lille Noer, men jeg har kun villet ſige dem, hvordan Stillingen er. Jeg kan ganſke viſt ikke ſkønne rettere, end at her ikke er Anledning til Fællesudvalg. Det er en ganſke ſimpel Overveieſe: Vil man have det, eller vil man ikke. Jeg forſtaar ikke, at der kan behøves flere Overveieſer, og heller ikke, at der er Tid dertil. Jeg vil kun tilføje, at, blive vore Uendringſforſlag forkaſtede, vil jeg ſe paa, hvorledes de to Sider tumle ſig med Hensyn til ſelve Loven.

Sagd: Da jeg heller ikke er perſonlig intereſſeret i den foreliggende Sag, maa jeg maaffe gjøre nogle ganſke ſaa Bemærkninger. Jeg ſkal da ſige til den ærede ſidſte Taler, at jeg tror, han har miſforſtaaet de ſaldne Udtalelſer, naar han yttrede ſig, ſom om nogen havde talt om en Ret, ſom man vilde berøve Embedsmændene. Det, der har været talt om, ſaavidt jeg har opfattet Forhandlingen, ſom jeg nu har fulgt, er, at de Billigheds-hensyn, Billighedskrav, eller hvad Navn man nu vil give dem, ſom have været beſtemmende ligeoverfor de Embeds- og Beſtillingsmænd, ſom den ærede ſidſte Taler vil have, ind under Loven, ere tilſtede i lige ſaa fuldt Maal for de andre, og der vil jeg gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at de, der ikke ville gaa ind paa hans Forſlag, handle ikke ſaaledes for derved at undbrage 5,000 Embeds- eller Beſtillingsmænd et Tillæg (Berg: Det ſker alligevel). Ja, Følgerne maa blive, hvad de blive ville, men det ærede Medlem maa tillade os ſelv at beſømme, af hvilke Bevæggrunde vi handle, og det er, fordi vi ikke ville godkjende Anſtuelſer, ſom efter vor Overbeviſning ere fuldstændig falſke, og hvorved man kun vilde ramme den Del af Embedsmændene, paa hvem Løbernes Tryk virkelig falder haardeſt. Naar man vil underſøge de perſonlige Forhold, tror jeg, man vil komme til den Erkjendte, at en ſtor Del af diſſe Embedsmænd, ſom det af det ærede Medlem foreſlaaede Tilſtub vil komme tilgode, befinde ſig